

traktaten, faktisk styrker både Europa-Parlamentets og Rådets muligheder for kontrol og for at være med til at bekæmpe svig. Det gør den faktisk.

Amsterdamtraktaten udstyrer os blandt andet med flertalsafgørelser vedrørende beslutninger om i givet fald at skride ind over for svig, altså en væsentlig forbedring i forhold til den tidligere traktat. Og det vil selvfølgelig blive brugt, og det betyder, at vi kan gå hurtigere frem, hvad jeg mener er en absolut fordel.

Så når det gælder Kommissionen, er Kommissionens sammensætning med hensyn til kommissærerne en sag for sig, og det er rigtigt, at det er regeringernes opgave. Og vi skal som sagt sammensætte en ny Kommission, der skal tiltræde ved årsskiftet, som fru Pernille Frahm godt ved.

Hr. Keld Albrechtsen vil gerne have, at jeg direkte og personligt skal forholde mig til samtlige ansatte i Kommissionen, men det har jeg altså ingen mulighed for, og jeg synes heller ikke, det vil være klogt. Vi har Europa-Parlamentet til at holde kontrol med Kommissionen med hensyn til disse personalesager og Det Europæiske Råd til at tage stilling til de generelle, principielle spørgsmål, og Rådet vil følge svigbekæmpelsen op, og det synes jeg er en fornuftig arbejdsdeling.

Der er ikke tale om at læne sig tilbage; der er tale om at være aktivt medvirkende til, at det går ordentligt til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 919

7) Til statsministeren af:

Pernille Frahm (SF):

»Er det statsministerens opfattelse, at en svækket Kommission vil være i stand til at videreføre udvidelsesprojektet og »Agenda 2000«?»

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Åh ja, så er vi kommet til »Agenda 2000«. Jeg synes nu ikke, man skal hakke på den kendsgerning, at hvis vi ser på udvidelsen, var det faktisk Kommissionen, der i sin seneste statusrapport blandt andet gjorde klart, at den ser positivt på en optagelse af Letland og Litauen. Hvis jeg husker ret, sagde man om Letland, at hvis de nuværende konstaterede fremskridt fortsætter, er der udsigt til, at Letland kan kom-

me op i den første gruppe, om jeg så må sige. Og man udtalte sig faktisk også positivt om Litauens fremskridt.

Så jeg synes, vi i de konkrete tilfælde har lov til at sige, at Kommissionen har stået på vores side, når det gælder det positive, konstruktive arbejde for udvidelsesprocessen.

Så er der diskussionerne om »Agenda 2000«. Også dér synes jeg, man fra Kommissionens side klart har markeret, at der skal gennemføres en reform af landbrugspolitikken, og at der skal gennemføres en reform af strukturpolitikken, som er forudsætningen for, at »Agenda 2000, »Dagsorden 2000«, kan komme på plads. Og det harmonerer da også med både det tyske formandskabs og vores ønske om at komme igennem med den dagsorden, og det er jo også en vigtig brik i arbejdet for, at der ikke sker nogen forsinkelser af udvidelsesprocessen på lidt længere sigt.

Pernille Frahm (SF):

Jeg mener, at vi står med et kolossalt problem, for det er en stor opgave, og der vil blive et slagsmål mellem landene, når man skal gennemføre »Agenda 2000«, for det er en omfordeling af ganske store pengebeløb, vi taler om.

Så spørgsmålet er, om man virkelig tror på, at en Kommission, der har været igennem den proces, som den har været igennem nu, er i stand til at tage det slagsmål med landene.

Og derfor opfordrer jeg til, at Ministerrådet og statsministeren i Ministerrådet får ført frem, at man skal gøre sig nogle overvejelser om, hvorvidt det er de rigtige folk til at udføre det her stykke arbejde, hvorvidt den her proces vil kunne komme til at forløbe sådan, så vi kan få gang i den optagelse.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg forstår meget vel baggrunden for fru Pernille Frahms spørgsmål. Vi har et fælles ønske om, at udvidelsesprocessen ikke må blive forsinket. Det er jeg hundrede procent enig i.

Men hvis man et øjeblik forestiller sig alternativet, nemlig at vi nu og her skulle finde en helt anden Kommission, vil jeg gerne sige, at det vil tage så megen tid, at det ville risikere at sætte forhandlingsprocessen om »Agenda 2000« i stå, og det vil dermed under alle omstændigheder bringe os i en værre situation.

Dertil kommer, hvad jeg synes er det vigtigste, at det tyske formandskab har forpligtet sig meget på at ville løse den sag, der hedder